

DORINA RĂDULESCU
EL, EA și EA

(fragment)

PERSONAJELE:

PETRE EFTIMIE — director într-o întreprindere

MAGDA — soția lui, profesoară de liceu

SANDU — fiul lor, student

Dr. ȘERBAN — doctorul și prietenul casei

VALERIU OPRÎȘ — pictor

DANA — soția lui

ION STĂNESCU — poet

DIDINA — soția lui, ingineră

LEANA — femeie de serviciu cu ziua

FLORA — o prietenă

RODICA STINGHIE — actriță

ADINA — secretara lui Petre

ACTUL I

Scena reprezintă o încăpere mare împărțită printr-o bibliotecă scundă. În dreapta, mai adânc, sufrageria. În stînga, mai în prim-plan, un hol mare. Patru uși : spre vestibul, spre birou, iar din sufragerie spre bucătărie și dormitor.

Cînd se ridică cortina, pe fotolii, în hol, stau : Valeriu citind ziarul și Dana, soția lui. În partea sufrageriei Leana, o femeie între două vîrste, deretică.

LEANA (cîntînd) : Nu ți-am spus să nu te-n sori

Pă-că-to-su-le...

Să ieși fată din obor

Pă-că-to-su-le...

DANA : Leano, tu numai casele le schimbi, cîtecele le duci cu tine, aceleași peste tot.

LEANA : Și casele sînt la fel conîță. Azi deretic aici, mîine la d-voastră, poimîine la Teodorești. Aceleași vase, aceleași rufe peste tot.

VALERIU : Și oamenii îți par tot la fel ?

LEANA : Nu, fiecare în felul lui, dar multe apucături încep să se asemene.

VALERIU : Care apucături ?

LEANA : Ei, cum să spun. Sînt și eu ca boul, am limbă lungă, dar nu pot vorbi... Acuși vine conîța și eu n-am făcut mai nimic și uite îmi trece marțea dumneaei, așa că pe mine mă iertați, am de călcat la rufe... Aoleu ! (iese.)

VALERIU (Danei) : Știam că te găsesc aici. Vin iar de la expoziția pictorilor tineri. M-a intristat grozav. Este toată în gri, negru și maro. O expoziție de bătrîni blazați. Nimic tineresc, fără elan, fără culoare. Mi-a rămas în minte ca un tot cenușiu. Nu era o pată de culoare veselă.

DANA : Fac și ei pe grozavii.

VALERIU : Eu nu pot termina o lucrare fără o pată de culoare optimistă. Și m-am ho-

tărit ca tot ce lucrez de azi înainte să fie în culori vii, ca un răspuns pe care să-l dau dobitocilor ăstora.

DANA: Nici nu-i de mirare. Tu trăiești în culori optimiste. Măncinci după poftă, petreci după poftă, iubești după poftă, chiar dacă limba tine sint flămânzi, triști sau îndurerăți.

VALERIU: Ești pusă pe drame (cu emfază.) Iubita mea!

DANA (mai blindă): Mi se întâmplă câteodată.

VALERIU: Dar ne trece. Nu-i așa?

DANA: Așa!... Dacă nu vine Magda ori Petre, plecăm în zece minute...

MAGDA (din vestibul): Leano!! Leano!! (Intrind în casă.) A, voi erați aici? În timp ce eu am fost la voi acasă. Îl căuta pe Valeriu o fostă elevă de-a lui, Mihaela Popișteanu. Suna ca o disperată, am auzit soneria din stradă. Era să o aduc cu mine să aștepte aici până veniți voi acasă.

VALERIU: De ce n-ai adus-o?

MAGDA: Nu mi-a plăcut, prea avea plete lungi, neglijente și o privire revendicatoare.

DANA (lui Valeriu): Cine-i asta?

VALERIU: Nu știu. N-o țin minte. O fostă elevă, cum spune Magda.

LEANA (cu o stivă de farfurii, așezind masa): Pîine, sare, cuțite, farfurii, furculițe, linguri, farfurioare, pahare, apă... și șervete.

MAGDA: I-am învățat și eu poezia pe dinafară. E ingenioasă, nu uiți nimic.

DANA (lui Valeriu): Hai dragă acasă să mîncăm și noi. Vine Petre, obosit...

VALERIU: Vroiam să-l văd și pe el, dar, ne vedem sîmbătă seară.

Valeriu și Dana ies.

MAGDA: Ce tirziu este Leano! E gata mîncarea?

LEANA: Gata, de mult. Mai am să spăl vasele și citeva cămăși de călcat. (Rugător.) Aș vrea să plec azi mai devreme.

MAGDA: Bine, bine, ai să pleci.

LEANA (privind pe fereastră): Vine Sandu. (Admirativ.) Parcă-i un domn.

MAGDA (glumind): Era numai atîtica cînd ai venit prima dată la noi.

LEANA: Mă înginați, conîță?

MAGDA: Ei, te îngin, glumesc și eu.

Se aude vocea lui Sandu din vestibul.

SANDU: Intră, nene doctore.

ȘERBAN: E timpul să mă desnenești, ce tot nenea în sus, nenea în jos. Ești bărbat în toată firea.

SANDU: Aici ai dreptate, azi mîine-s inginer. Și atunci să vezi matală: doctore în sus și doctore-n jos.

MAGDA: Asta-i mai trebuia să-i spui și tu Șerbane, că-i bărbat în toată firea, că și așa și-a luat-o în cap.

SANDU (în genunchi): Mamă, te ador. Ești o sfință.

ȘERBAN: Ca optzeci la sută dintre mame.

SANDU (ridicîndu-se): Și-I respect și pe tata.

ȘERBAN: Cred că la tați proporția de sfinți e mai mică. (Ride.)

SANDU: Babacu n-a venit?

ȘERBAN: Știe că-i zici așa?

SANDU: Sst, secret profesional.

ȘERBAN: Aha! Nu-i bine să-i spui pacientului diagnosticul exact.

MAGDA: Ia mai încetați. Ce babac? Petre e mai tînr ca tine Șerbane. Dacă el e babac, tu ce ești?

ȘERBAN: Babalic, dacă-ți face plăcere.

MAGDA: Nu-mi face nici o plăcere, sintem toți tineri.

ȘERBAN: Tu da. Cînti ca greierele și ești vrednică ca furnica.

MAGDA: Curtenitor ca totdeauna, cu mici exagerări.

SANDU: Nu exagerează de loc. Cînti chiar ca greierele și ești vrednică exact ca furnica.

LEANA (care apare și dispare mereu aducînd de fiecare dată ceva de pus pe masă): O știu eu pe despieptănata aia. L-a căutat pe domnul Valeriu și ieri acasă. Nici mie nu mi-a plăcut.

MAGDA: Despre cine-i vorba, Leano?

LEANA: Aia de a sunat ca o disperată.

LEANA: — „unde-s boierii?” m-a întrebat cînd a intrat.

— Azi nu mai există boieri, i-am spus.

— „Aș vrea să-l întreb ceva pe domnul profesor”.

— Lasă-l să mînince în tihnă, că n-o fi capăt de țară dacă-i aștepta și matală puțin. Numai ce o aud pe conîța. Cine-i Leano, acolo?

— Nimeni conîță, i-am răspuns.

— Cum nimeni? S-a oșărit la mine mad-mazela.

— Ei, iaca nimeni. Cine ești matală? Soră, mamă, nevastă? Ca să-i scol de la masă. Ca matală tot vin și vin în casa asta și în alte case de nu mai au timp oamenii să râsule.

— Știi că-mi plăci! Îmi spune dumneaei.

— Ei vezi, asta nu cred! I-am spus. Ți-o fi plăcînd careva de aici, dar nu eu.

S-a așezat în fotoliu, dădea nerăbdător din picior, pînă s-a săturat și a plecat.

MAGDA: Și cine crezi că era?

LEANA: Una din alea de umblă să se căpătuiască în case de mult căpătuite.

MAGDA: Prea le vezi toate sucite, Leano.

LEANA: Prea văd multe. Uite așa venise și Rodica la Stănești. Tot nepieptănată, tot nervoasă și cică-i plăceau poeziile lui domnul Ion. Asteia i-o fi plăcînd tablourile lui conu Valeriu.

ȘERBAN: Are și ea felul ei de a vedea, poate mai împede ca noi.

LEANA: Vezi, de domnul doctor nu mi-ar fi frică, chiar eu nepieptănatele astea.

ȘERBAN: Și le-ai da drumul în casă?

LEANA: Daaa, fără nici o grijă.

ȘERBAN: De ce? Că-s urît și nu mă plac?

LEANA: Nu de asta, bărbatul poate fi urît ca dracul. De altele... știu eu de ce... Dar, uite că vine tovarășul Petre, să nu mă mai

prindă că-i spun conașule, că iar se supără foc pe mine. (Dispare.)

PETRE : Bună ziua. Ce faci, Șerbane ? Ți-a plecat familia ?

ȘERBAN : Exact, de unde știi ?

PETRE : Păi numai cînd ești burlac de ocazie îți permiți tu să vii la noi la masă.

ȘERBAN : Asta cam așa-i. Nu-mi îngădui să lipsească de la masă și s-o las pe Ioana să mă aștepte degeaba, afară doar în caz de forță majoră.

PETRE : La mine „forță majoră” cum îi spui tu e destul de des.

ȘERBAN : Slujba ta e alta.

PETRE : Și azi eram să nu vin la masă. Trebuie să prezint raportul muncii mele de pe teren. Și, uite-mă, după o dimineață în care n-am avut spor, așa că voi fi nevoit să întirzi până în noapte să-l termin. Constatările mele au și ele un termen de valabilitate, peste o săptămînă lucrurile capătă altă față poate.

SANDU : Dar mi-e foame, mai așteptăm pe cineva ?

MAGDA : Așezați-vă.

PETRE (se așează trăgîndu-și pantalonii ca să nu le strice dunga) : Ce avem de mincare ?

MAGDA (venind din bucătărie cu două castroane în mînă) : Ca la carte, salată de crudități, rasol de vacă și plăcintă cu mere.

PETRE : Bravo ! Halal nevastă. (Lui Șerban) De cînd m-ai pus la regim, Magda s-a transformat într-o adevărată carte de bucate dietetice. Mă supun, mă simt mai bine, nu mai am colici, dar (cu dispreț în glas) sînt veșnic flămînd doctore, și am o poftă de mititei și de varză călită... (către Magda.) Dar pe Șerban și pe Sandu cred că nu-i ții... la același regim.

MAGDA : Nu avea grijă, pentru ei am altceva.

ȘERBAN : Lasă Petre, se descurcă Magda. Niciodată nu m-a lăsat flămînd, nici cînd ne hrănea pe toți cu o ciorbă. Ți-aduci aminte ?

PETRE (absent) : Cu o ciorbă ?!... (Prezent.) Da, da, cu ciorba aia de cartofi, cum să nu țin minte. (Magda servește... Petre înfulecă grăbit. Din bucătărie se aude cîntînd Leana.)

LEANA : Dragoste !... dragoste !...

PETRE (cu gura plină) : Ce mai e nou, Șerbane ?

ȘERBAN (grav) : Pe plan internațional coexistența pașnică și pe plan intern nu auzi ? Dragoste, dragoste !... Ți stă bine cravata asta. Toată lumea vorbește de amorul arzător contractat de Ion la mare în luna lui cuptor...

SANDU (pufnind în rîs e gata să se îneco) : Faci rime, doctore ?

ȘERBAN : Dintotdeauna medicii sînt și artiști. Unii se lasă de medicină și devin scriitori, pictori, dramaturgi sau instrumentiști. Au nevoie săracii, pe lingă suferințele omenești, de o ieșire în frumos. Păcat că nu am nici un talent. Mie mi-ar fi plăcut să cînt la vioară.

PETRE (serios, dar fără să se oprească din mestecat) : Șerbane, cu dragostea nu-i de glumit. Ion nu mai e tînăr, și tu ca doctor ar trebui să ai mai multă înțelegere. (Taie o bucată de rasol, se oprește.) La un moment dat omul înțelege lumea altfel, simte nevoia unei înnoiri, a unor împliniri, se uită în jurul lui...

ȘERBAN : Sigur. Ochii văd, inima cere...

PETRE : Da, da, da. Ochii văd, inima cere... (Bagă furculița în gură.) Și uneori inima cere ochilor să vadă.

SANDU : I-auzi, i-auzi, i-auzi-ia...

MAGDA (cu reproș) : Sandule !...

PETRE (mestecînd, bate cu degetul pe un loc gol de pe masă.)

MAGDA : Ce-i dragă ? (Petre tace și bate mai departe cu degetul.)

MAGDA : Ah ! da. Sifonul. Sandule ! Cum am uitat ? (Sandu se ridică, aduce sifonul.) De fapt în poezia Leanei nu există sifon ci apă, de asta am uitat.

PETRE : Viața nu-i cu poezie.

SANDU : E cu sifon.

Soneria...

MAGDA : Cine-o fi ?

LEANA (trece leneș prin sufragerie și merge să deschidă. În hol intră o fată înaltă, roșcată, cu plete care-i acoperă aproape toată fața. Leana perplexă se sprijină de perete.)

ADINA : Poftă bună la toată lumea !...

SANDU : Asta zice și cu formula originală.

MAGDA : Ce maniere sînt astea ?

ADINA : Am încercat telefonul d-voastră. Nu merge. Tovarășe director, sînteți convocat la ora 4 și jumătate la o ședință cu materialul care-l aveți.

PETRE (se ridică mestecînd, își trage haina privind la ceas.) : Bine că m-au lăsat să mă-ninc. Mergem acum, mai am o jumătate de oră să-mi adun hîrțile.

SANDU : Lasă mamă, nu se supără Adina că-i fată bună.

PETRE : Hai, tovarășă Adina, să mergem. (Ies amîndoi.) La revedere.

SANDU (strîmbîndu-se) : La revedere la toată lumea.

MAGDA : Ce-nseamnă asta ?

SANDU : Tovarășă dirigintă, n-ai vrea să sîrut mîna la cucoane !

MAGDA : Ce ai cu ea ? Mînincă și ea o piine.

LEANA : Asta mînincă piine cu ochii la cozonac. N-ai văzut ce despieptănată ?

SANDU : Ei, despieptănată, e „coifée non coifée”.

LEANA (perplexă) : Îi ?

SANDU : Adică pieptănată — despieptănat.

MAGDA : Hai. Leano, că azi ai zi scurtă. (Ies amîndouă.)

ȘERRAN : Ce ai tinere ? Te știam băiat de treabă.

SANDU : Adică bărbat de treabă. Mă înfurie însă cînd o văd pe Adina căutînd să-l vrăjească pe tata.

ȘERBAN : Las-că babacu nu-i chiar atât de naiv.

SANDU : Ba-i naiv ca toți domnii între două virste. N-ai văzut cum îl privea. Mai mare rușinea.

ȘERBAN : Ai stabilit tu virsta cînd bărbații devin ridiculi ?

SANDU : Nu eu am stabilit. De la autici și pînă în zilele noastre dragostea domnilor mai trecuți pentru fetișcane a furnizat subiect pentru comedii și farse pline de ridicul.

ȘERBAN : Măi, măi, măi !

SANDU : Ia închipuie-ți dumneata pe Romeo cu treizeci de ani mai bătrîn. Cum ar trece performanța cu scara de mătase ? Ii ?

ȘERBAN : S-ar ține nițel de șale.

SANDU : Vezi că rizi și dumneata. Așa se rîde de sute de ani de Romeii-veterani. (Sonoria.)

MAGDA (din bucătărie) : Deschide Sandule, nu auzi ?

SANDU (deschide ușa) : Vorbești de lup și uite-l la ușă. A venit poezia în persoană.

ION : Bună ziua. Ce plăcere, Șerbane ! Nu te-am văzut de-un veac. (Lui Sandu.) Ce faci mînzule ? Ce se mai aude ?

SANDU : Nechez. Cît despre auzit, se aud multe, depinde ce vă interesează pe dumneavoastră.

ION : Mă interesează totul. Scriitorul trebuie să știe cît mai multe, așa se poate inspira.

SANDU : Va să zică scriitorul e un fel de pompă aspiratoare-respingătoare. Aspiră realitatea poetică și respinge deșeurile.

ȘERBAN : Ești prozaic ca un inginer. Poetul nostru e artist.

SANDU : Ba să mă ierți matală. Orice om care-și iubește cu adevărat meseria și o face cu dragoste este un artist. O vezi pe Leana ? Pune atîta mîgală în călcatul cămășilor, iar cînd le aduce pe braț în casă e ca cel mai mare artist care-și poartă opera desăvîrșită. Cît despre poetul nostru, seamănă mai repede cu fluturile care zboară din floare în floare...

ION : Ce să faci lumea asta ? Se amestecă în viața intimă a oamenilor cu oarecare celebritate. E o distracție și asta. Mă discută, nu ?

ȘERBAN : Te.

SANDU (lui Șerban) : M-am săturat de pre-supusul Romeo — o șterg. (Tare.) Adios muciacos !

ION : Lumea crede că opera de artă este rezultatul a opt ore de muncă, urmată de o plimbare cu nevasta și doi-trei copii prost crescuți.

ȘERRAN (rîzînd) : Stai, că nu înțeleg bine. Scriitorul nu se poate inspira decît din realitatea lui ? Cum a scris atunci Hugo „Cocoșatul de la Notre-Dame“, cînd el n-avea cocoșă ?

ION : Eu nu pot trăi o viață anostă, am nevoie de Muză. Mereu alta, ca să-mi fie inspirația proaspătă. Mai am cîțiva ani de ti-

nerete. (Șerban se apropie și i se uită drept în gură.) Ce te uita așa la mine ? Mă simt tînăr, am inima tînără.

ȘERBAN : Nici un tînăr nu-și simte inima. Cum începi s-o simți, chiar tînără, du-te la cardiolog. Dealtfel este poetic, dar complet neștiințific să plasezi amorul sau amorurile la inimă...

ION : Ești nesuferit de prozaic. Dar nici predicile, nici ironiile nu mă vor îngrădi în țareul domestic al virtuților casnice. (Întră Magda cu două cafele.)

MAGDA : Ce-mi aud urechile ? Despre ce virtuți casnice vorbești ? (Dă mîna cu Ion.) Noroc că am venit cu două cafele, pe a treia mă duc s-o aduc.

ION (galant) : Magda, tu ești o apariție care ar putea împăca pe cineva chiar cu virtuțile casnice.

MAGDA (rîzînd, merge spre usa bucătăriei) : Păcat numai, că nu-mi seamănă toate femeile, nu-i așa ? (Iese.)

ION (grandilocvent) : Nu toți oamenii încep în aceleași măsuri. Un artist are nevoie de variație, are nevoie să-și umple viața cu emoții, cu culori.

MAGDA (întrînd, își ține echilibrul cu tava în mînă.) : De asta te plimbai la șosea cu o brună și la Lido cu o roșcată nostimă.

ION : Cine te-a informat ?

MAGDA : Un invidios.

ION : Sper că nu-i Petre ?

MAGDA : Ei, asta-i bună ! Sandu te inviază că ai mașină, că ai bani și îi suflă fetele. Dar Didina ce spune ?

ION : E o femeie prea inteligentă ca să nu-și dea seama că nu mai sînt fericit cu ea. Dacă am fi continuat, eram doi nefericiți, sacrificiul meu ar fi fost inutil. Îmi dă toată libertatea, mă înțelege.

MAGDA : Ce sătulă trebuie să fie de tine.

ȘERBAN : Dragostea cere sacrificii. Cei tineri au mers uneori pînă la sacrificiul vieții lor. Noi aștia mai copti, ca să zic așa, mergem cu sacrificiul celor din jur. Sacrificăm nevastă, copii, totul afară de noi. Din punct de vedere matematic ai chiar dreptate, în loc de doi nefericiți, este numai unul. Și acel „unu“ nu ești în nici un caz tu.

MAGDA : O mare dovadă de altruism.

ION (visător) : De cînd sînt liber, sînt inspirat, buzunarele sînt doldora de versuri pline de omenesc și de elan.

ȘERRAN (rîzînd) : Mă gîndesc la clasicii care-și scriau operele în mii de versuri, ce crai trebuie să fi fost aștia ?

ION : Sînt asfințitul, îmi răscolește sufletul și-mi pune atîtea întrebări fără răspuns. Petre mă înțelege.

MAGDA : Există și asfințitori demne. Petre e un om dintr-o bucată. Asfințitul lui Petre este o viață de muncă și de demnitate.

ION : Petre e ca ursul, greoi. Cînd cade în apă se duce la fund ca bolovanul.

ȘERBAN : Tu plutești pe apă ca pernele pneumatice.

ION : Cavaler fără pată și fără frică nu judeca prea sever oamenii, să nu te încurci în probleme greu de rezolvat.

ȘERBAN : Știu unde bați. La greutatea problemei așteia ai pus tu umărul serios.

MAGDA : Ce tot îndrugați ?

ION : Cuvinte încrucișate. Am plecat. Pe simbătă.

MAGDA : Vine și Didina.

ION : N-am nimic împotriva, eu cu Didina am rămas prieteni buni. Îmi retrag întunecata mea persoană din cercul luminos al virtuții. La revedere ! (Iese.)

ȘERBAN : La revedere. Mefistofel.

MAGDA (plictisită) : Un Mefistofel cam răsuflat.

SANDU (care a intrat dinspre bucătărie) : Mamă nu birfi, nu-i frumos. (Soneria. O femeie gătită ca o sorcovă se năpustește înăuntru, o sărută pe Magda.)

FLORA : Bonjour dragă, lasă-mă să te sărut. Te miri că mă vezi ? Nu ești schimbată deloc.

MAGDA : La tine nu mă așteptam. Îi cunoști ? (Arată spre Șerban și Sandu.)

FLORA : Asta ți-e băiatul ? E un bărbat întreg. (Îl mângâie pe Sandu pe cap.) Dă-mi mîna doctore. „pace între două dobitoace”. Vreau pace cu toată lumea.

ȘERBAN : Te pomenești că vrei să te călugărești și-ți iei rămas bun de la lume.

FLORA : Eu, să mă călugăresc ? Viața mea este un roman.

ȘERBAN : Cu multe capitole și cu va urma...

SANDU : N-aș putea să fiu și eu un paragraf ?

FLORA : Ia te uită, ia te uită. (Către Magda.) Am de vorbit cu tine.

ȘERBAN : Hai dincolo să facem o partidă mînzule, poate le deranjăm.

FLORA : Îmi pare chiar bine că te-am găsit aici, Șerbane. Am nevoie de voi, contez în ajutorul vostru.

ȘERRAN : Asta da, introducere care obligă.

FLORA (lui Sandu) : Nu mă deranjează, poți rămîne, deși e o problemă destul de intimă.

ȘERBAN : Nu ești tu chiar așa de ermetică în chestiunile intime, dă-i drumul dragă.

FLORA (își aprinde o țigară) : Nu știu ce amănunte cunoașteți voi din scurta mea câsnicie cu Marin.

ȘERBAN : Scurtă, dar furtunoasă, asta este tot ce știu.

FLORA : Eram foarte tinăra pe atunci.

SANDU (admirativ) : Și destul de tinăra și acum.

FLORA : O, îți mulțumesc. (Melodramatică.) Nu vreau să spun că n-am avut vină. dar au trecut 12 ani și timpul prescrie orice pedeapsă.

ȘERBAN : Tu ai păcătuît, tu te-ai iertat.

FLORA : Știi că nu sînt divorțată de Marin ?

MAGDA (uimită) : Nu, asta n-am știut. De multe ori l-am întrebat de ce nu-și reface viața. Asta era motivul. Ce rost a avut situația asta ?

FLORA : Am greșit. L-am ținut legat ani de zile, cu speranța că lucrurile se vor aranja. ȘERBAN : Dar nu ți-ai pierdut timpul în așteptare, nu-i așa ?

FLORA : Vreau să se termine situația asta. Primesc divorțul și-i dau libertatea. Pentru asta am venit. Fiți emisarîi mei.

MAGDA : Dar cum l-ai ținut de n-a putut omul să divorțeze de tine ?

ȘERBAN : S-a bizuit pe caracterul lui. Așa-s oamenii complet lipsiți de caracter, scapă de toate încercările biziindu-se pe noblețea semenilor lor. (Adresîndu-se Florei.) Ai înșurubat pe altul ? Mașină ai ?

FLORA : Nu fi vulgar, Șerbane, nu e genul tău. (Modestă.) Un Fiat 1300.

SANDU : Cu cite locuri libere ?

FLORA : Pentru prietenii mei se găsesc totdeauna locuri.

MAGDA : Vezi-ți de motocicletă ta.

SANDU : Mamă, te rog.

ȘERBAN : Deci îmbracă Șerbane costumul de porumbel și dă-i drumul cărbășului din cutiuță. (Intră Petre.)

PETRE : A cui e limuzina aia de jos ? A, dumneata erai ?

FLORA : Doar ne tutuiam odată, tot impulsiv ai rămas. Sînt sigură că n-ai să mă reții, dacă te anunț că mă retrag.

PETRE : Nu te rețin deloc. Mă duc să mă spăl.

SANDU (rugător) : Nu te supăra, te conduc eu.

FLORA : Vă rog să-mi faceți serviciul ăsta. (Dă mîna cu Magda.) La revedere. (Dă mîna cu Șerban. Iese odată cu Sandu.)

MAGDA (lui Șerban) : Vino să-ți cauți cartea în bibliotecă. (Iese cu Șerban. Intră pe o ușă Petre, pe cealaltă Sandu.)

PETRE : Ah, bine că sîntem singuri. Ce-a fost atitudinea aia față de secretara mea ?

SANDU : Ce vrei, tată, nu simt pentru ea nici un fel de respect.

PETRE : Dar ai o atitudine jignitoare.

SANDU : Las-o să se sesizeze ea. Rezolv eu singur chestiunea asta.

PETRE : Totuși țin ca la mine în casă, funcționarii și colaboratorii mei să fie respectați. Mai ales că a fost aici în interes de serviciu.

SANDU : Ea a ținut cu tot dinadinsul să vină la tine în casă. Chestia cu telefonul e perimată. Nu vezi că nu mai sînt un copil ? Ești tatăl unui om în toată firea.

PETRE : Vrei să spui că sînt bătrîn ?

LEANA (intrînd ca un maldăr de cămăși bărbătești călcate pe braț) : Nici la „Nufărul” nu se calcă așa. Zău ! Unde-i conîța ?

SANDU : Mamă !

MAGDA (Leanei, venind din birou) : N-ai plecat ?

LEANA : Cum era să plec înainte de a isprăvi ? Uite, conîța, ce cămăși !

MAGDA : Ca la „Nufărul”.

LEANA : Mai bine ca la „Nufărul”. Uitați-vă la gulere, la piepți și la manșete. Cămăși de muzicanți. Nu-i așa, to-va-ră-șe, Petre ?

PETRE (distrat) : Așa, așa...

ȘERBAN (intrînd cu o carte în mînă) : Am găsit-o, înșfîșit.

MAGDA (Leanei) : Atunci simhătă vîi îndată după masă. Dana mi-a promis că-și spală singură vasele.

LEANA : Asta-i casa mea. Aici am stat cîțiva ani. Prin celelalte case sînt tot pasăre călătoare. Se poate să vă las ?

ȘERBAN : Hai, Leano, să te conduc.

SANDU : Fiecare cu Dulceinea lui.

LEANA : Pe mine mă duceți cu mașina 11. (Arată picioarele.)

ȘERBAN : Ai să rizi, dar te duc cu taxiul că am treabă la Panduri.

LEANA : Ca pe cocoane ? Atunci stați să mă despieptăn și eu puțin. (Își bagă mîna în păr.) Las-că și așa nu sînt prea pieptănată. (Își leagă fularul, își încheie paltonul.) Sărut mîna.

ȘERBAN : La revedere. (O lasă reverențios pe Leana înaintea lui.)

Leana iese trufaș.

MAGDA (lui Petre) : Ce ești așa de încrunțat ?

PETRE : Am avut o mică dispută...

Cortina

Scena a II-a

Pe scenă numai holul. Se aud vocile din sufragerie. Vorbesc toți odată :

ION : Ei nu-i chiar așa !

VALERIU : Las-o nene !

DANA : V-ați pilit.

MAGDA : Treceți dincolo să vă dau cafele.

PETRE : Ptiu, al dracului pahar, s-a vărsat.

DIDINA : Moaie-ți degetele că-i cu chef.

ȘERBAN (intră cîntînd) : Bine c-o venit simhătă seara... iară...

Ion și Valeriu ținîndu-se de ceafă se zbat să intre în scenă sprijinindu-se unul de celălalt.

ION (secretos) : Pe unde s-o iau ? Mă !

VALERIU : Prima ușă. (Pauză.) La dreapta. (Pauză.) Pe coridor, tocmai în fund.

Ion se desparte de Valeriu, care-și pierde puțin echilibrul. Dana sare să-l țină.

DANA : Rinișor, dragă.

VALERIU (împingînd-o) : Salvați-mă de burghizie.

DANA : Nu țipa. Iar faci luptă de clasă cu mine ?

VALERIU : Voi femeile...

DIDINA : N-ai loc de femei ?

VALERIU : Ce să am ? (Hic.) Fără voi, noi, nu-i așa (Hic.) nu eram nimic. Eu nu eram pictor. Ion n-ar fi fost poet. Voi ne-ați făcut. Așa-i ?!

DANA : Ce-ți veni dragă ?

VALERIU : Uite așa. Îmi veni.

ȘERBAN : Dacă ai ajuns la capitolul femei ești la a doua sticlă.

VALERIU : Lasă-mă ipocritule ! Mie, să-ți spun drept, îmi plac minorele. Dana e prea bătrînă...

ION (care intră lovindu-se puțin de ușă) : Măgarule ! O femeie nu se atinge nici c-o floare !

ȘERBAN : Priviți lupul moralist.

ION : Ei da. Eu nu jignesc. A, că-mi place și mie o Rodică, asta-i altceva. Mă inspiră fetele astea care-și ling buzele să le aibă totdeauna umede. E rău ? Ce zici Petre ?

PETRE : Tac.

ION : Nu mi-e rușine nici cu Adina. Ai o secretară... (Imită sărutul.) Își clatină șoldurile... ca barca pe valuri... Și ce picioare. (Ridică pantalonul pînă i se vede piciorul gol. Petre privește amuzat.)

DANA : Eu aș propune la cadre o comisie de soții care să repartizeze secretarele.

PETRE (glumet) : Ai rămas în urmă. Nu cunoști noile relații de muncă.

VALERIU : I s-au descleștat fălcile și lui Petre ! Ho ! Ho ! Ho !

PETRE : O comisie de soții, auzi matală ! Voi ne-ați înconjura cu foci grase, urite și bătrîne.

MAGDA (jignită) : Care voi ?

PETRE : Și tu și celelalte. Nu înțelegi nimic.

ȘERBAN : Uite în fine și un neînțeles, astă seară. Ai luat startul foarte bine. Numai să ai suflu. Fii atent la „obstacole“.

ION : Asta este ! Obstacolele, obligațiile, se agată de tine și te trag la pămînt.

PETRE : Ne punem singuri cătușe, la mîini și la picioare.

ION : Ți se așează în cale datoria, prietenii, omenia, gura lumii, ca un vampir cu sute de capete și toate sug singele din tine.

VALERIU : Uite așa, de-a latul, ți se așează...

ȘERBAN : Se vede, sînteți chiar anemici.

ION : Noi sîntem numai anemici, dar tu ai să mori de leucemie și ipocrizie.

DIDINA (lui Ion) : Pe tine te-a caracterizat totdeauna sinceritatea. Eu, ca fostă nevastă, o știu.

ION : Ce vrei cucoană ? Am auzit că iar ți-ai întors divanul spre lumină. Așa faci de cite ori plec de acasă. Reintri în tabieturile tale.

DIDINA : Nu cumva ai vrea să sufăr ? Uneori presupusele nenorociri devin adevărate fericiri.

ION : Nu pari deloc nenorocită.

DIDINA : Și ce ? Te supără altruismul tău ? Alta în locul meu ar face un târâboi. Eu mut numai divanul și măninc cit vreau parizer, din acela care nu-ți place ție. Să vezi, cum îmi întind proiectele în toată casa. Adevărată crimă de les-birou.

VALERIU : La ce ar mai ajuta târâboiul tău ?

DIDINA (ironică) : M-a părăsit și abandonat. (Tingându-se.) Ce mă fac ? Cui să-i mai cîrpesc izmene ? Cui să-i mai spal cămăși, și cui să-i mai fac mincare ?

VALERIU (sentențios) : Dragostea s-a terminat.

MAGDA : Dragostea a murit, trăiască dragostea !

ION : Există o vîrstă cînd păcatul devine virtute.

VALERIU : Soțiile ar trebui pensionate după un număr de ani.

DIDINA : Pensia să fie cu atît mai mare cu cît cedează locul mai devreme.

ȘERBAN : Il faut savoir quitter la table.. (Leana se învîrte și adună ceștile de cafea. Rămîne cu o ceașcă în mînă și-i privește.)

VALERIU : Ce te holbezi așa ?

LEANA : Nu mă holbez la dumneata.

DANA : Dar la cine ?

LEANA : Întîi nu mă holbez, ci mă uit. La cine ? Ia toți.

VALERIU : De ce ? Nu-ți plac apucăturile ?

LEANA : Sint învățată cu ele.

ION : Iacă a devenit și Leana învățată. (Ironie.) Unde ați terminat dumneavoastră studiile ?

LEANA (răstit) : În gropile lui Ouatu. De mult, de mult...

MAGDA (Leanei) : Vezi-ți de treabă. Lasă-i să se simtă în voie.

(Leana pleacă înceet, tîrșîind papucii cu ceștile goale în mînă.)

ION (lui Petre) : N-ai un coniac ?

PETRE : Magda ! Ne dai un coniac ?

VALERIU : Bravo ! Bună idee !

(Magda scoate din bufet paharele și sticla.)

DANA : Asta-i capacul. O să te duc în cîrcă pînă acasă. (Didinei.) Am văzut ultimele jurnale. Tot scurt se poartă.

MAGDA (apropiîndu-se) : E mai comod așa. Am să profit de vacanța asta să-mi scurtez și eu rochiile.

DANA : Bine faci. Mai ales că eu asociaz totdeauna demodatul cu profesoarele. Tu, să fii o profesoară modernă.

DIDINA : E greu să fii azi modernă. Se poartă gîturi și picioare lungi, sini foarte mici și umerii aduși.

DANA (lungindu-și gîtul) : De unde ai mai scos-o și pe asta ?

DIDINA : N-am scos-o eu. E ultimul tip de femeie modernă după jurnalele străine.

DANA : Cu sinii, să zicem că-i repari, dar cum pot lungi picioarele și gîtul ?

MAGDA : Exagerați. V-ați prostit. (De la o măsută, după ce nu se mai aude femeile, se aude bărbații între ei.)

ION : Caut, dragă, caut „femeia”. Femeia ideală care nu poate fi găsită decît în toate femeile.

VALERIU : Fiecare din ele completează într-un fel idealul.

ION : Rodica e un tip. Picioare, trup, ac-triță.

VALERIU : Te-ai fixat ?

ȘERBAN : Ei, așa ! Mereu alte picioare, alte trupuri. Cît despre actrițe, eu, zău, o prefer pe Sophia Loren.

VALERIU : Ba mie îmi place Brigitte Bardot.

PETRE : Vă agățați de poze, ca liceenii.

ION : Nu toată lumea are o Adină secretară. Asta da femeie ! Care poate înlocui poza Brigittei Bardot.

ȘERBAN : Șarpe.

ION : Ipocrizile.

ȘERBAN : Nu toate codoșlicurile reușesc.

ION : Cred că sintem destul de bărbați și destul de maturi ca nici unul dintre noi să nu se lase influențat de vorbe.

ȘERBAN : Atunci lasă-ne să decidem noi singuri care-i „da femeie”, nu înșinua.

ION : Tu, ieziutule, nu vorbi de femei.

ȘERBAN : Am declarat vreodată că nu-mi plac ?

ION : Dar nici că-ți plac.

ȘERBAN : Nu mi-e rușine s-o spun tare. Locul care-l ocupă dragostea în mine e dăruit, și dacă uneori înclin în altă parte, „Dragostea” cu „D” mare mă aduce înapoi la Leana mea.

VALERIU : Dragostea se scrie cu „d” mie.

ȘERBAN : Cînd e nume comun ea la Ion. La mine e nume propriu.

MAGDA : Ce v-ați izolat ? Parcă am fi la biserica musulmană, femeile de o parte și bărbații în capul celălalt. Halal distracție. Să vă pun muzică. Nu ? (Pune pick-up-ul.)

VALERIU (încheindu-și haina, către Dana) : Dansați ?

DANA : Da. Numinai să te ții pe picioare. Este twist.

ION (Magdei) : Doamnă...

MAGDA : Nu știu, zău nu știu să dansez twist.

ION (Didinei, ironic) : Fosta mea doamnă ?

DIDINA (ironică) : Cu plăcere, un dans extra-matrimonial.

PETRE (Magdei) : De ce n-ai dansat cu Ion ?

MAGDA : Mi-e profund antipatic în seara asta.

PETRE : Stai jos. Bei ? (Ii toarnă un coniac.)

MAGDA (mirată) : Eu, Petrică ? !!

PETRE: Bea și tu un strop. Numai un strop.

MAGDA (gustînd): Teribil de tare. Parcă arde.

PETRE: Ametește sufletul.

ȘERBAN: O, ho! Și de ce vrei tu să ai sufletul ametit?

PETRE: Ca să visez.

MAGDA: Eu visez și fără coniac.

PETRE: Cîteodată și eu. Dar uneori sînt așa, un gol... un gol în suflet...

ȘERBAN (plin de reproș): Și vrei să-l umpli cu coniac?

ION: Cum dracu merge pick-up-ul ăsta?

MAGDA: Stai! Nu pune laba, că mi-l strici. (Merge la pick-up.) Ce să pun acum?

TOȚI: Tango.

ȘERBAN: Nu vă țin balamalele la twist? (Magdei.) Dansați?

MAGDA: Cu tine dragă? Dansez.

PETRE (singur pe fotoliu bea și privește peste dansatori. Magda-i urmărește privirea pînă se întîlnește și-și zîmbesc. Își aprinde o țigară, se ridică, deschide fereastra și privește în stradă.): Ce noapte!

DANA: Încă un poet! Închide, că răcim. Sîntem toți transpirați.

ION (dansînd cu Dana): Asta da poezie!

Auzi cuvînt, transpirat. Tran-spi-rat!

VALERIU (care dansează cu Didina): Dano, nu ești bună de muză. Trebuia să spui asudat.

DANA: Vezi dragă să nu cazi!

VALERIU: Burghezo, amuțește!

DANA: Iar o iei de la început?

VALERIU (aproape să cadă, bilbiit): Ei da, ești burgheză, burgheză pînă-n măduva oaselor.

PETRE: Taci boule boem, și așează-te dracului că acum te adun de pe jos.

VALERIU: Bou ești tu. Ce faci pe grozavul. Mă țin destul de bine.

ION (filozofic): Fiecare-i bou în felul lui.

PETRE: Ție nu-ți permit, măgarule! Tu nu ești beat.

LEANA: Boierule, o cafea?

PETRE (furios): Ți-am spus că-ți interzic să-mi spui boierule sau conașule. Aștia au murit. Auzi? Au murit. Mie să-mi spui to-vară-șe.

LEANA: Cum să vă spun așa? Asta se cheamă tovarăși? Vă spureați unul pe altul ca boierii. Exact!

ȘERBAN: Bravo, Leano!

ION: Și ce mai făceau boierii?

LEANA: Umblau, ca dumneata, după muierii.

PETRE: Șterge-o!

LEANA (prefăcîndu-se supusă, merge spre ușă.): Dacă spui dumneata.

Telefonul sună.

MAGDA: Alo!... Alo!... Da. Cam tirziu. Sîntem încă cu toții. Vino! Vină cu ea.

LEANA: Alți musafiri?

MAGDA: Ei, musafiri. Vine Sandu cu o fată.

ION (vesel): Se îmbospătează șeptelul. Pentru Sandu o fi tirziu. Pentru noi este de vreme.

DIDINA: Uite i s-a schimbat mutra vorbind numai de fată.

ION: O necunoscută deschide perspective noi.

DIDINA: Și cu cele vechi ce faci?

ION: Le bag la naftalină.

PETRE (morocănos): Vezi Ioane, aici e vorba de Sandu, nu te slătuieste să-ți întinzi antenele. Cine dracu o mai fi?

ION: Ospitalitatea face faimă gazdei.

DIDINA: În privința ospitalității, Ioane, ce să mai vorbim... Musafirul tău e slint și nu bagi cuțitul în el decît după ce ți-a părăsit casa primitoare.

ION: Totdeauna ai știut să muști.

DIDINA: Ba ți-am spus numai adevăruri.

ION: După tine, eu sînt un intrigant, un rău. Iago și Machiavel.

ȘERBAN: Un rău? Doamne ferește! Ești mai curînd un insinuant perfid.

ION: Dacă nu ești fătarnic, dacă-ți mărturisesc dragostea, ești judecat. Sînt lucruri care leagă doi oameni și care nu pot fi înțelese de un al treilea. Voi n-o cunoașteți pe Rodica mea.

DIDINA: Ai și dat dovadă de marea ta dragoste. Aștepti o necunoscută s-o explorezi.

ȘERBAN: Fii om serios. O fată tină, frumoasă, este înconjurată, cum e firesc, de o mulțime de tineri, și crezi chiar într-adevăr că tu intruchipezi idealul ei?

ION: Poate caută o afecțiune stabilă.

DIDINA: Ei, a și găsit. Ion și afecțiune stabilă.

ION: Atunci ce o leagă de mine?

ȘERBAN: Nimic. Auzi, mă! Absolut nimic. N-a reușit să ajungă încă vedetă. Vrea o viață mai ușoară și, și Vartburg-ul tău, deși nu mai este nici el la prima tinerețe.

MAGDA: Ferește-te de o limuzină mai arătoasă.

ȘERBAN: Nu fi așa serios, Ioane, că devii comic.

PETRE: Așa putem rîde de orișicine. Pune-i mustăți Giocondei și zîmbetul ei devine caraghios.

MAGDA (intrigată): Deci nu-i de rîs?

DIDINA: Să luăm, fraților, lucrurile în serios.

ȘERBAN: Trebuie luat în serios amorul unui om între două vîrste pentru o jună, dar mai ales dragostea acestei tinere care-o nutrește pentru el.

DANA: Dar rolul îngrat rezervat soției și eventual copiilor?

VALERIU: Zi merți că ai un bărbat ca mine.

DANA: Ba-mi spun mie merți că am știut să te aleg.

VALERIU: Eu prostul am nimerit mai prost.

DANA: Lumea e împărțită în două, în femei și timpiti.

ION: Uite dragostea!

ȘERBAN (lui Ion): O leagă de tine, nățăraule, titlul de văduvă.

ION : Cum ?!

ȘERBAN : Văduva poetului. O văduvă tinăra cu pensie, cu mașină, cu casă. O văduvă într-adevăr veselă. E drept, sacrifică câțiva ani de tinerețe alături de tine.

ION : Dar eu n-am de gând să mor curind.

VALERIU : Îi tragi clapa. O frustrezi. O fură.

ION : Ați înnebunit ! Uite-mă și boț.

ȘERBAN : Îi fură tinerețea și drepturile ei la viață. Îi strici socotelile. Ai tu dreptul asta ? E împotriva legilor firii.

ION : Oamenii ăștia integral întregi îmi dau fiori.

PETRE : N-au nici o înțelegere pentru slăbiciunile omenești.

ION : ăștia n-au păcătuț. Ei au voie să arunce prima piatră.

DANA : Ba Valeriu... e un păcătos... Arunc eu în locul lui bolovanii împotriva păcătoșilor.

MAGDA : Tăceți dracului, că vin.

VALERIU : Cine ?

SANDU (din vestibul) : Cred că distribuția n-a fost bună.

RODICA : Asta pentru că nu vrei să spui că nu ți-a plăcut.

SANDU : Intră !

RODICA : Nu-i prea târziu ?

SANDU (împingînd-o) : Sînt drăguți babacii, ai să-i vezi.

DANA : Uite-l pe Sandu.

VALERIU : Ai descoperit America.

MAGDA : Ce mult a durat, de cînd ai telefonat.

SANDU : S-a terminat la zece. E un succes al lui Andrei. Îl sărbătorește în fiecare seară la local și ne-a invitat și pe noi.

ION (bîguind) : Ro-di-ca.

SANDU : V-am adus pe tinăra interpretă care în piesă joacă rolul ingrățat al soției înșelate.

VALERIU : Nu prea i se potrivește.

SANDU : Actrița Rodica Stînghie.

RODICA : Sandu a insistat să-l însoțesc. Spunea că la el acasă oamenii buni sînt bineveniți.

SANDU : Mă citează !

ION : Și ai rezistat mult la insistențele lui ?

RODICA : Nu. (Insinuant.) Eram liberă și m-am lăsat convinsă.

DIDINA : A cedat ușor...

ȘERBAN (Rodică-i) : Îmi plăci. Ai răspunsuri precise.

RODICA : Nu mă încurc. Știu ce vreau.

ȘERBAN : Și dacă-ți stă cineva în cale ?

RODICA : Îl ocolesc binișor. Sau îl dau la o parte.

SANDU (care a pus o placă) : Dansăm ?

RODICA : Sigur. (Încep un twist nebun.) (Dana cu Magda dispar.)

DIDINA (lui Șerban, plecînd) : Mai rămîne să ies și eu să rămîneți toți cu vampa.

VALERIU : Dansul celălalt e al meu.

ION : Te înșeli.

SANDU (topăind) : Eu am invitat-o, eu o dansez.

RODICA (cochet) : Sînt disputată ca un campionat.

ION : Caută-ți adversari de aceeași categorie.

RODICA : Mi-am și găsit. (Arată spre Sandu.)

ȘERBAN : Îți faci iluzii. Sandu e de altă categorie.

ION (lui Sandu) : N-o lua în serios, tinere. Aici concurența e mare.

SANDU (topăind) : Îți trebuie o nouă muză care să contribuie la omenescul și elanul poeziilor dumitale ?

ION : Ți-ar sta mai bine cu o pișcoace de liceu.

ȘERBAN : Lasă-l că nu pierde nimic. Peste treizeci de ani își scoate el pîrleala. Atunci o să umble după minore.

MAGDA (intrînd) : Îmi pare bine că nu vă plictisiți.

PETRE : De asta se cheamă petrecere.

SANDU (Rodică-i) : Ți-am spus că-s drăguți ?

RODICA : Ai avut dreptate. Pe poetul Ion Stănescu îl cunosc foarte bine.

SANDU : E așa o celebritate ?

RODICA : Nu ca celebritate, ca om.

SANDU (lui Ion) : Auzi, nene Ioane, că în afară de poetul Ion Stănescu ar exista și un om.

ION (lui Petre) : Fiul tău nu seamănă cu tată-său.

PETRE : Asta vrea să fie un compliment ?

ION : Nu, o simplă constatare. E mai suplu.

PETRE : Deci m-ai pregătit să faci față împrejurărilor.

ION (enervat) : Puțin prea pregătit.

MAGDA : Vă invit la ciorbă acasă !

VALERIU : Astă seară te întreci chiar pe tine. Haideți băieți ! (Merg toți în sufragerie. Sandu rămîne cu Rodica în urmă.)

VALERIU (Rodică-i) : Trece frumoaso, înainte.

Rodica se amestecă cu femeile și pleacă cu ele odată. În hol rămîne Ion. Sandu se îndreaptă spre sufragerie. Ion îl oprește.

ION : Sandule !

SANDU (conspirativ) : Ce e ?

ION : Nu-mi place jocul. Eu o iubesc pe fata asta.

SANDU : Și mie nu-mi displace.

ION : Sper că distingi nuanțele. E o diferență între a nu-ți displace și a o iubi.

SANDU : Este.

ION : Te rog să mă înțelegi. Eu o iau de soție. Pe cînd la tine e un capriciu. Renunță la acest capriciu.

SANDU : În favoarea cui ?

ION : În favoarea dragostei.

SANDU : Știi că ești bine. Unde-i dragostea ? Numai de o singură parte ?

ION : Mă privește.

SANDU : Și pe ea o privește. Dacă mă preferă pe mine, ce pot face ?

ION : E penibil pentru mine să discut cu tine în felul ăsta.

SANDU (jignit) : Că-s mînz, nu ?

ION : Să discutăm ca între bărbați.

SANDU : Așa spun și eu.

ION : Renunță, te rog.

SANDU : Rugămintea dumitale îmi zgîndăre
curiozitatea. Dealtfel și Miki spune că-i
grozavă. Au fost în cobză. De atunci o știu.
ION : Nu-i demnă de tine.

SANDU : Dar de dumneata e demnă ?

PETRE (care a rămas în ușa biroului, după
ce a auzit) : Se răcește ciorba. Ce-ați rămas
aici ? Haide, haide, în sufragerie.

Din sufragerie se aud risete.

VALERIU : Să cîntăm !

DANA : O romanță...

SANDU : Un cîntec marinăresc (Începe.)

Hai-deți pe marea,

Hai să plutim,

Cu-nfrigurare să rătăcim

(Didina se adaugă, apoi Șerban, Valeriu și
ceilalți.)

Cerul și marea,

Ne-ar fi părinți
Farul și zaarea
Scumpe dorinți

(Intră toți în hol.)

Iar surioare, corăbioare
Sub cerul argintiu

(Toți în picioare.)

Din val în val,

Peste mare plutind,

Scumpa mea iubită

Eu la tine-am venit

(Sandu se apleacă-n fața Rodicăi.)

Și-ți dau în dar cel mai frumos ideal

REFREN : Inima mea, averea unui marinar.

MAGDA (dintr-un colț al scenei vorbind
du-și singură) : De ce vrea Petre să-și ame-
țească sufletul ?

CORTINA